

missionen for Bæredygtig Udvikling, har været, når fattige, ofte ludfattige, udviklingslande har fremlagt deres Agenda 21-plan og vist, hvordan de har lavet en udviklingsplan for bæredygtig udvikling, det er utrolig flot.

Det er flot, når et land som Mozambique går hen og siger, vi er parat til at give 10.000 dollars til FN's miljøprogram, når andre store lande holder sig tilbage – et land som Frankrig giver slet ikke noget som helst, så er det flot, at et land som Mozambique gør det her. Der er virkelig sket noget. Vi har fået sat en lang række spørgsmål på dagsordenen. Og som hr. Langkilde pegede på, er der jo sket en kolossal vækst i antallet af konventioner, sådan at vi med rette kan begynde at tale om i hvert fald et gryende retssamfund på miljøområdet internationalt.

Der var en enkelt bemærkning, som jeg glemte at gøre til hr. Langkilde før. Det er det, han taler om, med klimaforskningen i Danmark. Det støtter vi i allerhøjeste grad. Danmarks Meteorologiske Institut f.eks. er førende i diskussionen omkring de internationale klimaproblemer.

Men et nok så spændende initiativ, som vi allerede har sat i gang, er det samarbejde, der foregår på Risø med FN's miljøprogram, hvor vi konkret med hjælp af danske og navnlig udenlandske forskere hjælper en række afrikanske lande, men også andre udviklingslande, med at lave deres energiprogrammer, så de passer til deres udviklingsbehov, men også så de passer til målsætningerne i klimakonventionen. Fantastisk spændende arbejde, der laves dér, og med meget stor kompetence og meget stor succes.

Så jeg er enig med hr. Estrup i, at man skal være varsom med at være overdreven pessimist, og man skal i hvert fald ikke drage den konklusion, som hr. Brusgaard drog af, at udviklingen i verden ikke er vendt, for det er rigtigt, hvis vi ser på de store områder, så har udviklingen faktisk bevæget sig i den gale retning i de sidste 15 år eller er fortsat i den gale retning, skulle man snarere sige.

Det, vi skal gøre, er det modsatte af det, hr. Brusgaard påpeger, nemlig det, hr. Estrup foreslår: at vi intensiverer vores samarbejde, at vi styrker Rioprocesen, og jeg er lykkelig for, at hr. Brusgaard også vil være med i New York og opleve dette arbejde.

Jeg skal sige til hr. Estrup, som fremhævede de mange danske initiativer også herhjemme, at det har han ret i, men det er klart, at også i forhold til vores udvikling i Danmark kan man sætte spørgsmålstegn ved ting, vi gør. Vi er i

dag alle enige om – jeg tror, fru Severinsen sagde det meget rigtigt – at prisen skal afspejle de reelle miljøomkostninger, men når vi f.eks. ser på prisen på benzin, så er det jo ofte ikke fru Severinsen, der er ordfører for sit parti, men derudover kan det være svært at få dette synspunkt til at trænge igennem. Og det synes jeg ikke, jeg vil drille fru Severinsen med, for det tror jeg faktisk er et problem, der er fælles for alle de politiske partier, at trænge igennem med et rigtigt budskab på det her felt.

Hr. Hindrup Andersen gjorde en række bemærkninger om handel, miljø, økologi, som jeg er enig i. Dé, hvor vi nok er uenige, tror jeg, er i vurderingen af betydningen af et fælles europæisk samarbejde, når det drejer sig om at gøre en indsats i det globale spil. Dé er det faktisk min erfaring, selv om det kan være træls at prøve at blive enige, at det har været overordentligt positivt.

Jeg håber på, at vi med det grundlag, der ligger i det fælles dagsordensforslag her i dag, og det arbejde, der hidtil er gjort, og med den stærke delegation fra Danmark, jeg tror, vi bliver 55 i alt, der skal til New York, da vil få en god konference ikke som en slutsten, men som – hvad hedder det: stepping stone – et afsæt for en yderligere forstærket Rioproces.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Ministeren hørte ikke rigtig, hvad jeg sagde på det punkt, der hedder, om bagtroppen giver resultater. Nej, bagtroppen bestemmer resultaterne forstået på den måde, at de, der ligger i bagtroppen, kan ødelægge det hele. Altså, hvis vi ikke får Kina med, hvad kan vi så gøre med CO₂-reduktion? Det var det, der var budskabet, og derfor er det internationale samarbejde så vigtigt.

Jeg kan også tale et sprog, som måske ligger nærmere ministeren: Det handler om solidaritet det her. Det handler om, at alle skal være med, og at nogle få ikke tror, de kan løse det selv.

Men det, der var spørgsmålet til ministeren, gik på joint implementation, hvor ministeren lidt for hurtigt kom forbi, synes jeg. Ministeren efterlyste nogle værktøjer, og dér vil jeg godt høre, om regeringens indstilling er, at man skal køre med nogle landekvoter, og hvordan man i givet fald skal udregne de landekvoter. For det er jo nødvendigt for, at vi overhovedet kan komme i gang med at arbejde med joint implementation. Hvad har regeringen af politik på det område?